

Verzilverd - Een gesprek met Frédérique Lecomte (regisseur)

Samen met **Tom Dupont** regisseert **Frédérique Lecomte** *Verzilverd*, het nieuwe wijkproject. Bij het uitdenken van het huidige seizoen, dik anderhalf jaar geleden, had de artistieke staf van Theater Antigone het idee om een voorstelling te maken, vertrekkende vanuit *Wij betalen niet* van Dario Fo. In dat verhaal komen de vrouwen van een dorp in opstand tegen de crisis en de stijgende prijzen door met z'n allen gezamenlijk de plaatselijke supermarkt te overvallen. Een fijn uitgangspunt, al hebben de voorstellingen van *Verzilverd* letterlijk niets meer te zien met *Wij betalen niet* – de thematiek is echter wel dezelfde gebleven: geld. Frédérique is een regisseur die een nieuwe techniek binnenbrengt van voorstellingen maken en spelen. Ze wil haar werk in geen geval therapeutisch noemen; toch vindt ze het 'goedvoelen' van de spelers de noodzakelijke voorwaarde om überhaupt te repeteren. Als niet iedereen goed in zijn vel zit, komt er voor haar geen voorstelling. Frédérique maakt theater in een gegeven context: deze keer is dat de speelzaal van Theater Antigone, een andere keer een piepklein dorp ergens in Afrika. Ze werkt altijd in de voertaal van waar ze zich bevindt en liefst met niet-professionele spelers. "Dat heeft te maken met authenticiteit; dat is een grote extra die ik bij professionele spelers in veel mindere mate terugvind", zegt ze. De foto's van Diane Arbus zijn voor haar een grote inspiratiebron (enkele voorbeelden op www.antigone.be > Verzilverd > foto's).

Haar methode is apart, is niet klassiek geschoold. Als je haar aan het werk ziet, dan lijkt het alsof ze de repetitie ter plekke uitvindt. Dat klopt... en tegelijk is niets ook minder waar. Als een wetenschapper bereidt ze haar traject voor, klasseert ze na de repetitie wat ze gezien heeft, giet het materiaal in kleuren en daarmee ook in een volgorde. Elk kleur heeft een betekenis; de kleuren anders sorteren geeft een andere puzzel en met elk puzzelstuk bouwt ze ook de voorstelling op. Tijdens de repetitie pakt ze woorden, beelden, stemgeluiden, tics, ... en bouwt er nieuwe scènes mee. Met een fysieke code, gelijk gebarentaal, stuurt ze de spelers zowel tijdens de repetities als tijdens de voorstelling. Ze regisseert dus heel letterlijk, in levende lijve, als een dirigent die zijn orkest stuurt. Ze heeft níets nodig, geen decor, geen muziek, wél hele mooie kostuums die de mooie mensen op de scène extra in de spotlight zetten.

Lees het volledige interview op de blog van Verzilverd
(<http://antigonetheater.blogspot.com/>)